

Sygn. akt V CZ 96/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Lech Walentynowicz

SSA Michał Kłós

w sprawie z powództwa B. Z. i Z. Z.

przeciwko A. K.

o ustalenie nieważności czynności prawnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 listopada 2007 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 czerwca 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 marca 2007 r., stwierdzając, że postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2006 r. powodowie zostali zwolnieni od kosztów sądowych, że, zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.-2005”), obowiązani byli uiścić od apelacji opłatę podstawową, która jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c., oraz że pełnomocnik powodów będący adwokatem – wnosząc apelację – opłaty tej nie uiścił. Przepis art. 14 ust. 2 u.k.s.c.-2005 został wprawdzie uchylony przez ustawę nowelizującą z dnia 14 grudnia 2006 r. (Dz.U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123), jednak do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie tej ustawy miały zastosowanie przepisy dotychczasowe. Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.

W zażaleniu na to postanowienie powodowie zarzucili Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów: art. 149 ust. 1 u.k.s.c.-2005 przez niezastosowanie i art. 2 ustawy nowelizującej z dnia 14 grudnia 2006 r. przez błędną wykładnię. W konkluzji wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żalący nie mają racji przyjmując, że z zestawienia art. 149 ust. 1 u.k.s.c.-2005 z art. 2 ustawy nowelizującej z dnia 14 grudnia 2006 r. wynika, że w sprawie wszczętej pod rządem ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.), należy stosować wyłącznie art. 149 ust. 1 u.k.s.c.-2005, a art. 2 powołanej ustawy nowelizującej tylko w sprawach wszczętych po dniu jej wejścia w życie, tj. po dniu 10 marca 2007 r.

Niniejsza sprawa została wszczęta w listopadzie 2005 r., tj. w czasie obowiązywania ustawy o kosztach sądowych z dnia 13 czerwca 1967 r. Z dniem

2 marca 2006 r. weszła w życie nowa ustawa o kosztach sądowych z dnia 28 lipca 2005 r. Zgodnie z art. 149 ust. 1 tej ustawy, w niniejszej sprawie, jako wszczętej przed dniem 2 marca 2006 r., należało stosować, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZP 124/06, zakończenie postępowania w danej instancji – w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c.-2005 – następuje z chwilą wydania orzeczenia kończącego postępowanie w tej instancji (zob. OSNC 2007, nr 6, poz. 91). W niniejszej sprawie orzeczenie takie zapadło w dniu 14 marca 2007 r., wobec czego po tej dacie miały już w niej zastosowanie przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. Ze względu na to, że ustawa ta została z dniem 10 marca 2007 r. znowelizowana ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r., należało uwzględnić zawarty w ustawie nowelizującej przepis intertemporalny. Był nim art. 2, który stanowił, że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepisami dotychczasowymi – w rozumieniu powołanego art. 2 – były natomiast przepisy o kosztach sądowych zawarte w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r., z tym że w brzmieniu obowiązującym przed dniem 10 marca 2007 r. Należał do nich również art. 14 ust. 2 u.k.s.c.-2005, stanowiący, że opłatę podstawową pobiera się także od podlegających opłacie pism, o których mowa w art. 3 ust. 2, wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych przez sąd. Przepis ten został bowiem uchylony dopiero przez art. 1 pkt 1 ustawy nowelizującej z dnia 14 grudnia 2006 r., która weszła w życie z dniem 10 marca 2007 r.

Wnosząc apelację w niniejszej sprawie, pełnomocnik żalących obowiązany był zatem, stosownie do art. 14 ust. 2 u.k.s.c.-2005 w brzmieniu obowiązującym przed dniem 10 marca 2007 r., uiścić opłatę podstawową. Skoro tego nie uczynił, Sąd Apelacyjny trafnie zastosował rygor przewidziany w art. 130² § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.